

Minister for offentlige arbejder *Horns* svar (19. september 1967):

I anledning af hr. Kjeld Olesens spørgsmål af 6. september 1967 om mulighederne for at forbedre flyveledernes arbejdsvilkår for at skabe størst mulig sikkerhed for flyvningens afvikling kan jeg oplyse følgende:

Den 13. februar 1967 har jeg til økonomiministeriet oversendt en redegørelse for ansættelses- og pensionsvilkårene for flyvelederpersonellet med anmodning om, at tjenestemandskommissionen af 1965 tager disse ansættelses- og pensionsvilkår op til revision.

Med hensyn til ansættelsesvilkårene er det foreslået, at den hidtidige uddannelse, hvorefter udnævnelse til flyveleder af 2. grad normalt først kan ske efter 11 års ansættelse som assistent, afløses af en ordning således, at der kan finde ansættelse sted som aspirant til stillingen som flyveleder for sådanne unge i en alder af omkring 23 år, som har en passende forudgående uddannelse inden for bl. a. luftfart, således at det i løbet af en kortere aspiranttid vil være praktisk muligt at uddanne dem til flyveledere. En sådan ændring vil medføre, at man i højere grad end nu vil kunne sikre sig den personkreds, som er særligt kvalificeret til arbejdet som flyveledere, hvortil kommer, at man tillige ved at udskille flyvelederne til en særlig gruppe vil have mulighed for at indplacere gruppen lønmæssigt på en måde, som står i et mere rimeligt forhold til de arbejdsmæssige krav, der stilles til flyvelederne.

For så vidt angår pensionsvilkårene, er der i redegørelsen givet udtryk for, at der bør ske en ændring i de gældende regler, idet erfaringsmæssigt kun få flyveledere over 55 år kan bestride flyvekontrolltjeneste med tilstrækkelig sikkerhed og hurtighed på arbejdspladser med intens trafik, hvorfor det er uforvarsligt at fastholde flyveledere i højere aldersgrupper til udførelse af flyvekontrolltjeneste med henblik på opnåelse af den for tjenestemænd sædvanlige aldersgrænse for højeste pensionsanciennitet.

Siden jeg i februar måned oversendte den ovenfor nævnte redegørelse til økonomiministeren, er de i redegørelsen rejste principielle spørgsmål imidlertid blevet endog særdeles aktuelle på baggrund af, at en af

luftfartsdirektoratet foretaget prognose over behovet for flyveledere viser, at man fra 1969-70 vil befinde sig i noget i retning af en katastrofesituation, såfremt der ikke snarest åbnes mulighed for uortodoks rekruttering af og hurtig uddannelse til flyveledere af en stab på skønsmæssigt 36 mand.

De væsentligste årsager til den mangel på flyveledere, som med en fortsættelse af de eksisterende forhold vil indtræde fra 1970, må søges i en ekstraordinært stor afgang af flyveledermedhjælpere og -assistenter i de sidste par år, en forventet trafikstigning på de eksisterende lufthavne, bemanning af forventet nyanlagte lufthavne, mulig overtagelse af kontrolltjeneste på Grønland samt fejlslagne forventninger om overgang til flyveledertjenesten af et betydeligt antal folk fra flyveradiotjenesten.

Da jeg anser en snarlig løsning af flyveledernes ansættelsesforhold for at være af den allerstørste betydning, har jeg netop anmodet økonomiministeren om at ville foranledige, at de ovenfor omhandlede spørgsmål så vidt muligt omgående bliver gjort til genstand for behandling i tjenestemandskommissionen, og at der under drøftelserne i kommissionen gives ministeriet for offentlige arbejder og luftfartsdirektoratet lejlighed til nærmere at redegøre for sagen.

Af *Erik Hansen* til forsvarsministeren (8. september 1967):

„Vil ministeren give en redegørelse for baggrunden for, at der ved ansættelsen af kvindelige varslingsoperatører i flyvevåbnet stilles krav om, at de, der ansættes, ikke har børn under 14 år, og såfremt de ansatte får børn, bliver de afskediget?“

På det danske arbejdsmarked er der en god tradition for, at såvel ægteskabelig stilling som antal børn er arbejdstagerens privatsag. Det forekommer derfor ikke rimeligt, at der her, hvor staten er arbejdsgiveren, praktiseres ansættelsesbetingelser og, hvad værre er, afskedigelseskriterier, der kan tvinge gifte og ugifte kvinder ind i en tvangssituation.

Forsvarsminister *Victor Grams* svar (19. september 1967):

Indledningsvis skal jeg bekræfte, at flyvevåbnet i overensstemmelse med årelang